

Frunza

Oana Măngiurea

Lasă-mă liniște să mor,
Căci nu mai am curaj să scriu;
Soarele-i cuprins d-un nor,
Lăsându-mi sufletul pustiu.

S-a stins cu el și-un dor de stele,
De praf, de lună, de lumină.
E gol prin visurile mele,
Doar moartea poate să vină.

Și poate aș mai vrea să stau,
Dar iată că e prea târziu;
Astfel calea umbrii o iau...
Răsună iadul în pustiu.